

3. Богомолова Т.Ю., Тапилина В.С. Финансовое поведение домохозяйств России в середине 90-х годов. Экономическая наука современной России. 1998. №4. С. 59 – 64.

4. Екшембиев Р.С. Персональные финансы в финансовой системе государства / Под. ред. В. А. Слепова. М.: Магистр, 2008. 302 с.

5. Рощина Я.М. Финансовое поведение. Средние классы в России: экономические и социальные стратегии. / под ред. Т. Малево. М, 2003. 485 с.

6. Повышение уровня финансовой грамотности – накопление в обществе человеческого капитала. Экономика мегаполисов и регионов. 2010. №3(33). С. 12 – 21.

7. Галишникова Е.В. Финансовое поведение населения: сберегать или тратить. *Финансовый журнал*. 2012. №2. С. 133 – 140.

Брик Віталій Григорович

сл. гр. ПУДСзм-34, ЦМДС ТНЕУ

Науковий керівник – к.е.н., доц. Машко А.І.

ЕКОНОМІЧНА ПОЛІТИКА ДЕРЖАВИ: ТЕОРЕТИЧНИЙ ДИСКУРС

Важливою складовою економічної політики держави є її фінансова політика. За допомогою фінансової політики, стратегія і тактика якої варіюється в залежності від характеру панівної соціально-економічної доктрини країни, здійснюється різновекторний вплив на параметри економічних відносин. Фінансова політика – важливий інструмент реалізації функцій держави, пов'язаних з управлінням економікою, підвищенням ефективності виробництва, покращенням життя населення.

Економічна політика – це реалізація економічної теорії; вона здійснюється для піднесення соціально-економічної ефективності суспільного виробництва. В економічній політиці віддзеркалюється рівень державного менеджменту, а це один із засадничих чинників економічного зростання і розвитку.

У науковій літературі зустрічаються різні визначення поняття «економічна політика держави». Так, на думку німецького дослідника Х. Гірша, економічна політика держави – це сукупність заходів, спрямованих на упорядкування їх економічних процесів, впливати на них, або, безпосередньо передбачати і контролювати їх протікання [1, с.102].

У цьому разі мова йде про мету, цільове призначення економічних дій держави, тобто визнається необхідність свідомого регулювання державою спонтанних економічних процесів і явищ.

Деякі вітчизняні дослідники відмічають саме цю рису економічної політики, оскільки підкреслюють, що економічна політика формується як суб'єктивний процес, наповнений нормативними рішеннями, які приймають суб'єкти всіх рівнів вертикальної державної структури відповідно до кола інструментів і визначених цілей, необхідних для їх досягнення. Економічна політика – це державна діяльність органів законодавчої влади й управління, які визначають мету, завдання, пріоритети та методи і засоби їх досягнення в економіці, тобто економічна політика є система заходів і організаційно оформлених дій держави [2, с.31].

Як сукупність державних заходів впливу на економічні процеси тлумачив економічну політику і В. Оукен. Фактично аналогічне розуміння її змісту знайдемо й у сучасному англійському словнику: «Економічна політика – це дії держави відносно економіки. Домінантною метою є оптимум добробуту, виражений у кількісних макропоказниках, досягнутий за даних конкретних умов» [3]. Такої самої позиції трактування економічної політики додержуються Ентоні Б. Аткинсон і Джозеф Е. Стігліц [4], а також автори російського навчального посібника «Економічна політика», які, зокрема, узагальнюючи визначення згаданих авторів, пишуть: «...економічна політика, або державне регулювання економіки, покликана, можливо, виражати сукупну волю суспільства, вона конкретно втілюється в рішеннях і діях уряду, може коригувати економічні процеси» [5, с.14].

У навчальній літературі державне регулювання економіки трактується як безпосередній вплив держави на функціонування суб'єктів господарювання і ринкову кон'юнктуру для забезпечення нормальних умов дії ринкового механізму. Проте не викликає сумнівів те, що державне регулювання економіки – не що інше, як один зі складників економічної політики.

Зміст державного регулювання економіки визначається цілями, які стоять перед державними органами, а також засобами та інструментами, якими розпоряджається держава, здійснюючи економічну політику. За умов ринкових відносин державне регулювання економіки передбачає:

□ інформування суб'єктів ринку про стан економіки країни і перспективи її розвитку;

□ обґрунтування важливих положень економічної політики, яку мають намір провадити державні органи влади на даному етапі розвитку економіки;

□ заходи щодо розвитку державного сектору економіки – одного з важливих інструментів впливу держави на економічні процеси в країні [6, с.13].

Уважаємо, є підстави стверджувати виходячи з запропонованої дефініції сутності економічної політики, що у змістовному контексті відносно складових економічної теорії вона є близькою до політекономії, яка комплексно вивчає систему та механізм функціонування найзагальніших економічних законів у органічному зв'язку із соціально-політичними процесами та явищами.

Література:

1. Зубчанинов В. Научная деятельность и технический прогресс в крупнейших капиталистических странах. Москва: Наука, 1976. С. 102.

2. Нестеренко Л. Економічна політика в соціальному ринковому господарстві. *Економіка України*. 1999. № 2. С. 31.

3. Словарь современной экономической теории Макмиллана. / пер. с англ. Москва. 1997.

4. Аткинсон Э.Б., Стиглиц Дж.Э. Лекции по экономической теории государственного сектора / пер. с англ. Л.Л. Любимова. Москва: Аспект-Пресс. 1995. 832 с.

5. Бункина М.К. Экономическая политика: Учеб. пособие. Москва: ЗАО «Бизнес-школа «Интел-Синтез». 1995. –С. 14.

6. Орешин В. П. Государственное регулирование национальной экономики (в вопросах и ответах): учеб. пособие. Москва: Инфра-М, 2000.

Голик Вікторія Богданівна

ст. гр. ФМ-22, ТНЕУ

Квасниця Оксана Василівна

к.е.н., доцент кафедри фінансів ім. С.І. Юрія

ТЕОРЕТИЧНІ ДОМІНАНТИ ФІНАНСОВОГО ПОТЕНЦІАЛУ РЕГІОНУ